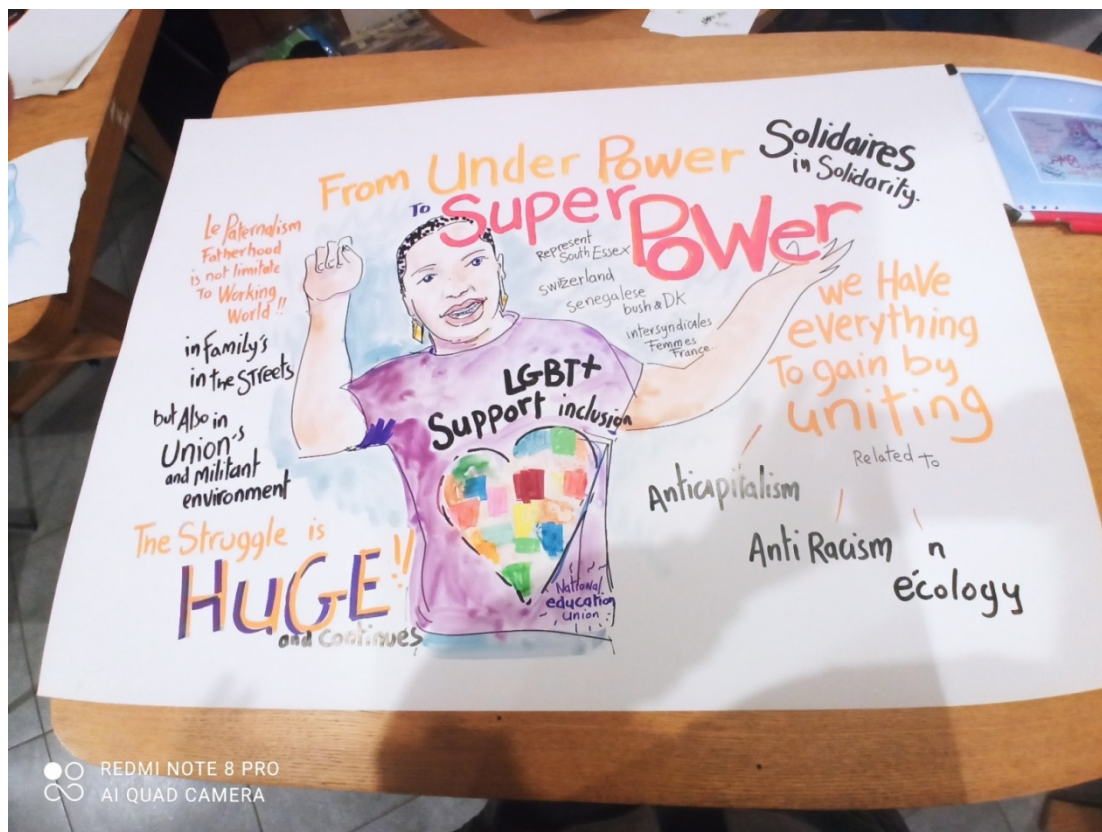

گزارشی از شرکت "همبستگی سوسیالیستی با کارگران در ایران" در گردهمایی آموزشی "انستیتوی جهانی کار"

صد فعال اتحادیه های کارگری از ۲۸ کشور مختلف از ۲۷ تا ۲۹ نوامبر ۲۰۲۳ در گردهمایی آموزشی "انستیتوی جهانی کار" - Global Labour Institute (GLI) - گرد هم آمدند تا تجربیات خود را به اشتراک بگذارند و در مورد چالش های پیش روی جنبش اتحادیه ای بین المللی گفتگو کنند.

"همبستگی سوسیالیستی با کارگران در ایران" به دعوت برگزار کنندگان در این گردهمایی آموزشی شرکت نمود. در زیر گزارش کوتاهی از این گردهمایی را می خوانید.

انستیتوی جهانی کار یک شبکه بین المللی از اتحادیه های کارگری است. اولین انستیتوی جهانی کار در سال ۱۹۹۷ در ژنو به ابتکار یکی از دبیران سابق اتحادیه بین المللی کارگران غذا، کشاورزی، هتل، پذیرایی و رستوران ها، دخانیات و بخش های مرتبط - UITA - ایجاد شد. این انستیتو اکنون دارای ۵ شعبه در شهرهای پاریس، منچستر، ژنو، نیویورک و مسکو است و با اتحادیه های کشوری و نیز سازمان های بین المللی از جمله IndustriALL (اتحادیه ای که بیش از ۵۰ میلیون کارگر صنعتی در ۱۴۰ کشور جهان را نمایندگی می کند)، WIEGO (شبکه ای جهانی برای توانمندسازی کارگران کم درآمد به ویژه زنان در اقتصاد غیررسمی)، BWI (فدراسیون بین المللی کارگران ساختمان و چوب)، و ... همکاری می کند.

"انستیتوی جهانی کار" موضوع فعالیت خود را در این می داند که جنبش بین المللی کارگری را هر چه بیشتر به هدف اصلی آن، یعنی تبدیل شدن به اهرمی برای دگرگونی بنیادین در جامعه، معطوف نماید. "انستیتوی جهانی کار" از سال ۲۰۱۲، هر سال یا هر دو سال یک بار، یک گردهمایی آموزشی بین المللی برگزار می کند. هدف از این گردهمایی ها ایجاد فضایی برای تبادل نظر و تجربه در میان اتحادیه های کارگری در کشورهای مختلف جهان است تا بتوانند به اتفاق یکدیگر به چالش ها و مسائل حیاتی پیش روی جنبش اتحادیه ای کارگری بین المللی بپردازند.

گردهمایی آموزشی سال ۲۰۲۳ توسط شعبه های پاریس و منچستر "انستیتوی جهانی کار" در نزدیکی پاریس برگزار شد. فعالین اتحادیه ای از ۲۸ کشور (فیلیپین، هنگ کنگ، هندوستان، پاکستان، فلسطین (از طریق ویدئو)، اسرائیل، جزایر موریس، اوگاندا، بنین، کامرون، سنگال، آفریقای جنوبی، انگلستان، فرانسه، آلمان، ایتالیا، مولداوی، روسیه، اوکراین، ایالات متحده آمریکا، کانادا، هندوراس، آرژانتین، ...) در این گردهمایی شرکت کردند و طی سه روز (از ۲۷ تا ۲۹ نوامبر) از طریق جلسات عمومی و کارگاه های آموزشی به مباحث مختلف در جنبش اتحادیه ای بین المللی پرداختند. عمده این مباحث عبارت بودند از :

شرکت های چند ملیتی : تلاش برای ایجاد اتحاد عمل های دائمی و پایدار بین المللی میان اتحادیه های فعال در یک شرکت چند ملیتی (مانند آمازون) با هدف تسهیل پیوند میان اتحادیه های محلی و کشوری و غلبه بر مشکلات احتمالی ناشی از بوروکراسی اتحادیه ای.

جنبش های همبستگی بین المللی : سازماندهی کارزارهای اجتماعی در مشارکت با کلیه جنبش های توده ای متمرکز بر عدالت اجتماعی و سازمان های مدنی مترقی. تمرکز عمده این گردهمایی هم چنین بر مسائل عمده جنبش اتحادیه ای جهانی قرار داشت: جلب کارگران جوان، تقویت حضور و مطالبات زنان، رویارویی با بالا گرفتن اقتدارگرایی و استبداد، مواجهه با تغییرات زیست محیطی.

توسعه سازماندهی اتحادیه ای مناسب با نوع تشکل یابی جوانان : در نظر گرفتن خواسته های جوانان در مطالبات جنبش سندیکایی، آموزش فعالان جوان سندیکایی و مسئولیت یابی در اتحادیه ها در سطوح محلی و جهانی.

تقویت مطالبات زنان : تشویق اتحادیه های میان اتحادیه ای زنان در مقیاس ملی و بین المللی، تشویق به پذیرفتن مسئولیت در اتحادیه ها در سطوح کشوری و جهانی.

ایمنی شغلی : توجه ویژه به موقعیت کارگرانی که در شرایط ناامنی شغلی بسر می برند؛ کارگران پیمانی، مهاجر، فصلی، موقت، خوداشتغال... به ویژه تشکل یابی و ادغام کارگران شاغل در بخش غیررسمی (خدمات خانگی، دستفروشی ...) در رویکرد فعالیت اتحادیه ای.

فراهم آوردن فضاهایی برای تشکل یابی اتحادیه ای فراتر از محل کار (اتحادیه های مستاجران، تشکل های محلات).

مبارزه با اقتدارگرایی و استبداد، تقویت همبستگی بین المللی میان اتحادیه های کارگری در بحبوحه جنگ های امپریالیستی و استعماری. سازماندهی کارگران مهاجر برای کسب حقوق برابر و مبارزه با بیگانه هراسی؛ حمایت و دفاع از حق کارگران برای ایجاد اتحادیه های مستقل و دموکراتیک؛ افزایش همکاری بین المللی بین اتحادیه ها برای مقابله با تاکتیک های سرکوب فعالیت اتحادیه ای توسط صاحبان سرمایه و بنگاه ها و دولت ها.

محیط زیست : آمادگی برای تغییرات زیست محیطی از طریق آموزش فعالان اتحادیه ای، تشویق برنامه های انتقال اکولوژیک که دانش و مهارت کارگران را در نظر بگیرند. پیش بینی تغییرات در محیط و نوع کار و توجه به آموزش حرفه ای در دوران انتقال. تقویت اتحاد و همکاری گسترده بین اتحادیه های کارگری و جنبش های زیست محیطی از طریق راهبردها و مطالبات مشترک. مبارزه با خصوصی سازی ها، دفاع از مالکیت عمومی، کنترل دموکراتیک و دسترسی فراگیر به انرژی و دیگر منابع.

در پایان نشست مانیفستی که از سوی شماری از شرکت کنندگان تهیه شده بود به این گردهمایی ارائه گردید.

"همبستگی سوسیالیستی با کارگران در ایران" در کارگاه مربوط به مبارزه با اقتدارگرایی و استبداد با عنوان «مبارزه برای آزادی های سندیکایی در کشورهای استبدادی» شرکت داشت و سارا سالمی در این کارگاه مباحثی را ارائه کرد.

این مباحث بر تجارب تشکل یابی کارگری در ایران متمرکز بود: چگونگی شکل گیری، تغییر و تحولات، نوع فعالیت و مبارزات چند دسته از تشکل های کارگران و مزد بگیران در دو دهه اخیر در ایران شرح داده شد؛ از جمله: برخی انجمن های صنفی مانند فرهنگیان و شورای هماهنگی آن ها و دسته ای از انجمن های صنفی کارگران ساختمانی، سندیکاهایی که به شکل غیر مجاز و به ابتکار فعالیت توده کارگران و از پائین بازگشایی شدند مانند سندیکاهای واحد و نیشکر هفت تپه، تشکل های نیمه علنی مانند تشکل های بازنشستگان، کارگران پیمانی صنایع نفت... و تشکل های عمومی و کمکی مانند اتحادیه آزاد، کمیته های کمک به ایجاد و پیگیری ...

در ادامه بر این تاکید گردید که مجموعه این تشکل ها و مبارزات شان - به بهای سرکوب سنگین فعالین آن ها از ضرب و شتم تا اخراج و دستگیری و احکام دراز مدت زندان - موجب شده است که برخی حقوق اجتماعی در عمل و از پایین برقرار شده و به حاکمیت و صاحبان سرمایه تحمیل گردند. به این ترتیب در کشوری که قانون کار آن حق اعتصاب را به رسمیت نمی شناسد، اعتصاب و کم کاری نسبت به سایر کشورهای منطقه از بالاترین میزان برخوردار است. هم چنین در کشوری که تظاهرات خیابانی و تجمعات - بجز تظاهرات رسمی و دولتی - ممنوع است، تظاهرات و تجمعات خیابانی شاغلین و بازنشستگان به شکل روزمره برگزار می شوند... در یک کلام به مدد مجموعه فعالیت های تشکیلاتی مستقل و از پایین در جنبش کارگری ایران، و به بهای گزافی که فعالین کارگری به خاطر این فعالیت ها می پردازند، حقوق اجتماعی به رسمیت شناخته نشده و ناموجود در قانون در عمل به اجرا در آمده اند. در واقع تجربه جنبش کارگری در ایران تحت حکومت استبدادی نشان می دهد که کسب حقوق و آزادی های اجتماعی تنها با مبارزه جمعی و متشکل کارگران از پایین و تنها با تکیه به نیروی خود کارگران و زحمتکشان - بدون تعامل با کارفرمایان و درخواست از حاکمیت یا اتکا به جناح های رقیب در آن - است که ممکن می گردد.